

Neděle Svaté Trojice

J6, 16-21

30.5.2021

Pozdrav:

Pomoc naše a počátek náš jest ve jménu Hospodina,
kterýž učinil nebe i zemi,
kterýž jest věrný ve svém věčném milosrdenství
a díla rukou svých nikdy neopouští.

Introit:

Kdo by s ním chtěl vésti spor, z tisíce otázek jedinou nezodpoví.
Slunci rozkáže – a nesmí vzejít, zapečetuje i hvězdy,
sám nebesa roztahuje, kráčí po hřebenech mořských vln,
on udělal souhvězdí Lva, Orióna i Plejády a souhvězdí jižní.
Jde-li mimo mne, nevidím ho, míjí-li mě, ani ho nepostřehnu.

Píseň: 6

Čtení: Iz51,9-13

Píseň: 442

Kázání: J6,16-21

Ježíše lidé chtějí provolat za krále. Ježíš jim v tuto chvíli uniká na horu. Ano, kdykoli se chtějí zmocnit lidé Ježíše a prohlásit jej za svého krále, podstata Ježíšova života, smrti a zmrtvýchvstání jim začíná unikat. Ježíše není třeba prohlašovat za krále, on se tím králem narodil.

Ježíš je sám, zato učedníci spolu sestupují dolů k moři. Co je k tomu vede, nevíme. Je podvečer, za chvíli bude tma. Víme jen, že *nepřišel byl Ježíš k nim*, jak přesněji překládají kraličtí. Možná, že učedníci čekali příliš dlouho a již je to omrzelo. Ježíš nepřišel. Možná už si řekli, Ježíš nás opustil a už nikdy nepřijde. A tak učedníci nastupují na loď a plaví se na druhý břeh. Možná jsme z toho trochu zmateni. Náš minulý příběh nám vyprávěl o tom, že Ježíš usedl jako král na horu. Dozvěděli jsme se, že učedníci a zástupy již s ním přešli na druhý břeh, když obdrželi chléb věčný. I my jsme minulou neděli dostali chléb věčnosti a kalich smlouvy. Kdy přijde k nám Ježíš Kristus? Kdy se zjeví mezi námi a řekne nám: Pokoj vám.

Možná, že na lodičku učedníci usedají a jedou na moře, protože si myslí, že to zvládnou sami. Možná, že si neuvědomují, jak může být moře nebezpečné, když se na ně vydají bez svého Pána. Možná, že nad tím ani nepřemýšlejí. Ježíš nejde a my chceme na druhý břeh. Nějak se tam dostaneme vlastní silou. Nějak na tom druhém břehu v království Božím spočineme.

Moře pak dutím velikého větru zdvihalo se. S tím možná učedníci nepočítali. Je tu Ježíš, je tu nová země a nové nebe, které je pro nás otevřené, a najednou se vzdouvá všechno zlé. Ano, učedníci po vzkříšení Ježíše Krista zažívají vzdutí nelibosti nejen ze strany Židů, ale i ze strany tohoto světa. Jsou pronásledováni, tísněni, hubeni. Proč Ježíš nepřichází, aby nás z tohoto vzdutého moře zachránil? Sami vlastní silou přeci nemůžeme doplatit na ten kýžený druhý břeh.

Když veslovali asi pětadvacet nebo třicet stadií, spatřili Ježíše, jak kráčí po moři a přibližuje se k lodi. I báli se. Učedníci jsou uprostřed moře. Pětadvacet a třicet stadií je 5-6 km od břehu. Docela velká dálka. A nedívím se, že mají strach. Kdo by se v bouři na moři nebál. Jenže učedníci se možná bojí více něčeho jiného. Učedníci *spatřili Ježíše*. Ježíš se doslova prochází po moři. Jak si nevzpomenout na Boha procházejícího se po zahradě za denního vánku? Jenže nyní tu zahrada není, je tu moře, které se vzdouvá. Není divu, že se učedníci bojí. Není divu, že učedníci možná mají strach o svého mistra. Chodit jen tak po moři, a ještě k tomu rozbouřeném moři, je nejen riskantní, ale i nebezpečné, nehledě na to, že chodit po vodě se ještě nikomu nepodařilo.

Navíc Ježíš je přistihl v situaci, kdy si nevědí rady, kdy možná selhali, protože tak jako Izraelci u rákosového moře se měli spolehnout na Boha. Strach, hrůza z toho, co nás může v životě potkat. Jsme uprostřed hříchu, uprostřed rozbouřeného moře lidské hříšnosti a nevíme si rady. Hledíme jen zlu do očí a bojíme se, že zahyneme.

On pak řekl jim: Jáť jsem, nebojte se! Ježíš své učedníky oslovuje. Znovu a znovu je povzbuzuje slovem. Jak se stane, že uprostřed bouře světa se člověk přestane bát? Je to vůbec možné? Je vůbec možné se nebát, když se vlny vzdouvají tak, že přes ně nevidíme břeh? Je možné se nebát, když vesluje se síla stačí, a pevná zem je v nedohlednu?

Věřím, že to jde, kdykoli si uvědomíme, že Ježíš je s námi i v té největší bouři. V celém příběhu jako by bouře pokračovala. Jako by Ježíš – na rozdíl od jiných vyprávění v podání evangelistů o bouři na moři – nechal bouři bouřít. Jako by Ježíš byl nablízku učedníkům, ale nakonec s nimi na lodi nebyl.

Chtěli jej vzít na loď, a hned se loď ocitla u břehu, k němuž jeli. Učedníci rozpoznali, že Ježíš je přítomen, proto se možná přestali bát. Učedníci rozpoznávají, že díky Ježíši Kristu, přestože ten stále nepřichází, mohou se dostat na druhý břeh. Jak se to stane, když Ježíš k přiblížení na břeh nepoužije loď?

Jak se to stalo, že Ježíš po svém ukřižování najednou v bouři strachu a pochybností byl s učedníky? Toto tajemství je nám skryto.

Pochybnosti malé lodičky církve, zmítající se na vlně strachu, jsou podle svědectví Jana překonatelné. Nejen díky víře, ale též díky Duchu svatému, který – kdykoli staneme na pevném břehu – nás posiluje v naší víře.

Učedníci uvěřili a jejich očekávání druhého příchodu Páně se pro jejich život stalo skutečností, která je posilovala.

Co čekáme my, na koho čekáme a čekáme vůbec? Nejsme jako ti učedníci, které omrzelo čekat a vydali se na moře, aby dosáhli druhého břehu?

Nevím, to si každý za sebe musí zodpovědět před Pánem Bohem sám. Věřím však, že i v bouřích našeho čekání zní Ježíšovo záchranné:

Jáť jsem, nebojte se!

Amen.

Píseň: 346

Poslání:

A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě,
abyste i vy byli, kde jsem já. Nenechám vás osiřelé, přijdu k vám.

Požehnání:

Ať Hospodin ti žehná a chrání tě,
ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv,
ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Píseň: 636